

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 7/2017
22.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Жигић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ..., кога заступа Шандор Заварко, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1912/16 од 10.08.2016. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1912/16 од 10.08.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 372/15 од 05.02.2016. године, ставим првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, док је ставом другим изреке поништено решење директора туженог број 232 од 05.04.2013. године о отказу уговора о раду број 425/2 од 01.09.2010. године тужиоцу АА, први степен стручне спреме, НК радник, запосленом на пословима ..., а из разлога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду и таквог понашања услед којег не може да настави рад код послодавца, те да радни однос запосленом престаје дана 05.04.2013. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на послове ..., или на друге послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, све у року од 8 дана под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 297.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 05.02.2016. године, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1912/16 од 10.08.2016. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 372/15 од 05.02.2016. године.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бро. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизија туженог одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о раду 01.09.2010. године за обављање послова на радном месту ..., у седишту послодавца или у „ВВ“ (посебно привредно друштво), на неодређено време. Директор туженог је дана 09.08.2012. године издао наредбу којом је магационерима туженог наређено да не дозволе да се ни једна врста робе изнесе из магацина, без одобрења у писаном облику на којем стоји потпис директора, те да ће се кршење те наредбе санкционисати. Радници туженог „ББ“ ... су дана 31.01.2013. године донели одлуку о ступању у штрајк, а у штрајк су ступили 07.02.2013. године о чему су обавестили послодавца, Савез Самосталних синдиката Србије Града ..., за Општине ..., ... и ... и Одсек инспекције рада у Тужилац је био учесник штрајка. Послодавац пред надлежним органом није утврдио да ли је штрајк организован у складу са Законом о штрајку. Радници „ВВ“ су дана 20.03.2013. године дошли у „ББ“ ... да преузму кукуруз из силоса, али су били спречени да изврше посао који им је наложен, јер су капије биле закључане и додатно обезбеђене ланцима од бицикла. Радник „ВВ“ ГГ, који је добио радни налог да обезбеди утовар кукуруза из силоса „ББ“, је дошао у ... са свом пратећом и неопходном документацијом у пратњи полиције, а пре тога радници ДД и ЋЋ (који су били ангажовани за извршење наведеног задатка) са радницима „ВВ“ су стигли испред капије туженог, али их радници туженог нису пустили да уђу у круг фирме. Бивши запослени „ББ“ су том приликом били испред капије туженог и на паркингу, док су остали радници стајали са унутрашње стране капије у кругу фирме. Међу радницима је био и тужилац. Тужилац је био члан Самосталног синдиката запослених у пољопривреди, прехрамбеној, дуванској индустрији и водопривреди Србије за Град ... и Општине ... и ... од 21.11.2012. године. Тужени је тужиоцу дана 21.03.2013. године дао упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због учињене повреде радне обавезе и непоштовање радне дисциплине, а потом дана 05.04.2013. године донео решење о отказу уговора о раду због повреде радне обавезе утврђене чланом 25. став 2. уговора о раду и због понашања које је такво да не може да настави даљи рад код послодавца. У упозорењу је наведено да је тужилац дана 20.02.2013. године са још 21 запосленим код послодавца спречио улазак камиона у круг пословног простора пољопривредног добра послодавца, ради утовара 100 тона кукуруза и предаје истог купцима, као и да је 20.03.2013. године поново, са још 17 запослених код послодавца, спречио улазак камиона у круг пословног

простора ради утовара 50 тона кукуруза и предаје истог купцима, чиме је извршио повреду радне обавезе утврђене чланом 25. тачка 2 Уговора о раду и да није поштовао радну дисциплину код послодавца.

На основу овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев основан јер је тужиоцу престао радни однос у незаконито спроведеном поступку и правилно је тужени обавезан да тужиоца врати на рад.

Тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе утврђене уговором о раду и због понашања услед којих не може да настави рад код послодавца, а у образложењу решења послодавац се позива на члан 25. тачка 2. уговора о раду, не конкретизујући у чему се састоји повреда радне обавезе у односу на тужиоца. Према члану 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, послодавац је у обавези да у решењу о отказу назначи време, место и начин извршења повреде радне обавезе. У конкретном случају, у упозорењу и побијаном решењу не описује се чињенично стање, односно које је радње тужилац предузео на основу којих би се могле идентификовати повреде радне обавезе. Не наводи се на који начин је тужилац прекинуо рад на неколико часова и спречио улазак камиона, односно које је радње конкретно предузео или лично одбио извршење посла или налога непосредном претпостављеном, да ли је лично затворио капију и везао ланцима, због чега се не може утврдити индивидуална одговорност тужиоца, а што је услов од кога зависи законитост решења о отказу. Самим тим, побијано решење не садржи чињенице и доказе на основу којих је утврђено којим радњама и на који начин је запослени - тужилац учинио повреду радне обавезе, због чега се не може испитати ни постојање повреде одредбе члана 7. Закона о штрајку, на који се у решењу о отказу послодавац позива, а притом послодавац није ни донео одлуку о утврђивању минимума процеса рада, а што је био дужан у складу са чланом 10. Закона о штрајку.

Из изнетих разлога, ценећи утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев основан јер је тужиоцу престао радни однос у незаконито спроведеном поступку. Тужиоцу није достављено упозорење које треба да садржи основ за давање отказа, чињенице и доказе који омогућују идентификацију и примену отказног разлога, чиме му је онемогућено и право на одбрану, односно изјашњење о томе да ли је учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине или није.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Највећи број ревизијских навода се односи на погрешно утврђено чињенично стање, а ревизија се из тог разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић